

Диво, ім'я якому - любов

А ще кажуть, що чудес на світі не буває. Бувають, та ще й як, хоч, правда, не надто часто і, як мовиться, за велінням небес. В нашій людській гущі випадають вони здебільшого на долю вибраних страждальців. Власне, Руслана саме такою і є.

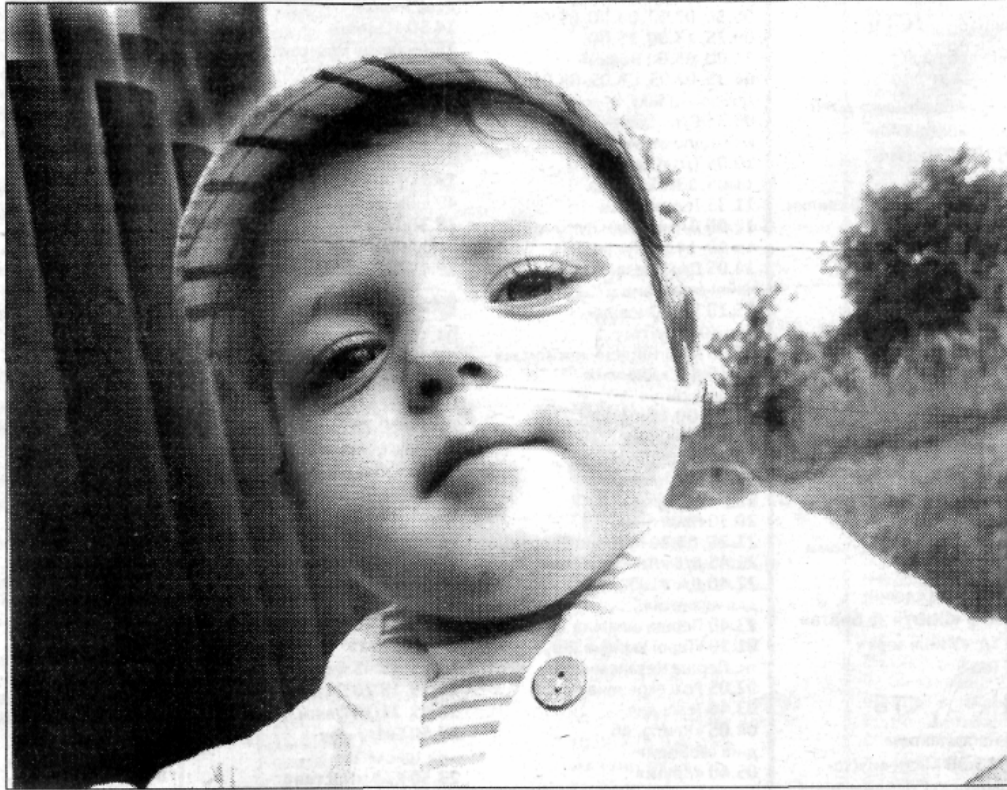
Що ж до самого дива, то ось воно, жваво-пустотливе, дзюгою крутиться по кімнаті, не даючись до жодної розмови з несподіваною гостею, себто зі мною.

Це чотирирічний Богданко, син Руслани і Юрія Мельників з Поліського. Дитині просто не могли дати інше ім'я, бо вона й справді Богом дана.

Руслана вийшла заміж у сімнадцять років, одразу після школи. Що там приховувати, батьки відмовляли дочку-красуню від раннього шлюбу, годилося б, мовляв, спочатку фах якийсь здобути. Проти Юрія вони нічого не мали: хлопець спокійний, добрий, працює трактористом, от тільки майже з народження хворіє на цукровий діабет. Проте дівчина затялася: якщо не за Юрія, то ні за кого.

- Ми ще зі школи любилися, - усміхається Руслана, - як я могла від нього відмовитися?

Вони були чудовою парою, втішались своїм коханням і щастям. На те, що Руслані почали боліти ноги, якось не надто й увагу звертали: минеться. Проте не миналося, біль допікав дедалі дужче й дужче. Молода жінка вже не могла ходити. Отоді вперше й пролунав страшний припис: розсіяний склероз. Взятися за інтенсивне лікування. Проте згодом виявилось, що діагноз помилковий. Причиною біди стала пухлина спинного мозку. Після операції по її видаленню Руслана змогла ходити, опираючись на палицю. Тоді ж почула ще один важкий припис: вона ніколи не зможе мати дітей, бо вагітність і пологи їй протипоказані.

Запитую в неї, як поставилася до всього, що сталося з невісткою, родина зятя.

- По-християнському, - чую у відповідь. - Я сама часом дивувалася, з яким терпінням, з якою увагою свиха, маючи власні проблеми зі здоров'ям, доглядала за Русланою, хоч це ой як непросто.

Звичайно, найбільше турбот лягло на плечі Юрія.

І не тільки по догляду за дружиною. Бо ж кожен, хто живе в селі, не обходиться без городу, домашньої живності. За порядком у хаті він теж слідкував, причому дуже ретельно. Власне, йому довелося і добудувувати її.

бо вона завжди усміхнена, привітна, дуже приємна у спілкуванні: у всіх про все розпитає, поцікавиться дітьми, роботою, а щоб плакатися комусь в жилетку чи на власну долю нарікати — то це вже боронь Боже. Хай зрідка, бо то неблизький світ, та все ж навідується до своїх однофамільців з іншого кінця села на моторизованій колясці інвалід першої групи Олександр Мельник, теж великий життєлюб і оптиміст — вони завжди знайдуть з Русланою спільну мову, підтримають одне одного.

А п'ять років тому родину Мельників опанувала велика тривога. Наче б на рівному місці без видимих на те причин Руслані різко погіршало. Їй і раніше дошкуляли то нирки, то шлунок, от як протягом трива-

лого часу лежачій людині, але щоб так! Нудота переходила будь-які межі, організм не приймав жодної їжі.

- Звертались ми і до лікарів у районний центр, - згадує Ніна Володимирівна, - але знаєте, як то з нерухомою людиною по кабінетах та поверхах ходити? Попросимо лікаря, він зійде вниз, огляне в машині чи на носилках і нічого загрозливого не знаходить. А людині, здається, всі нутрощі вирве і голова від того розколеться.

- І ніхто не здогадався, що це токсикоз, викликаний вагітністю? - запитую.

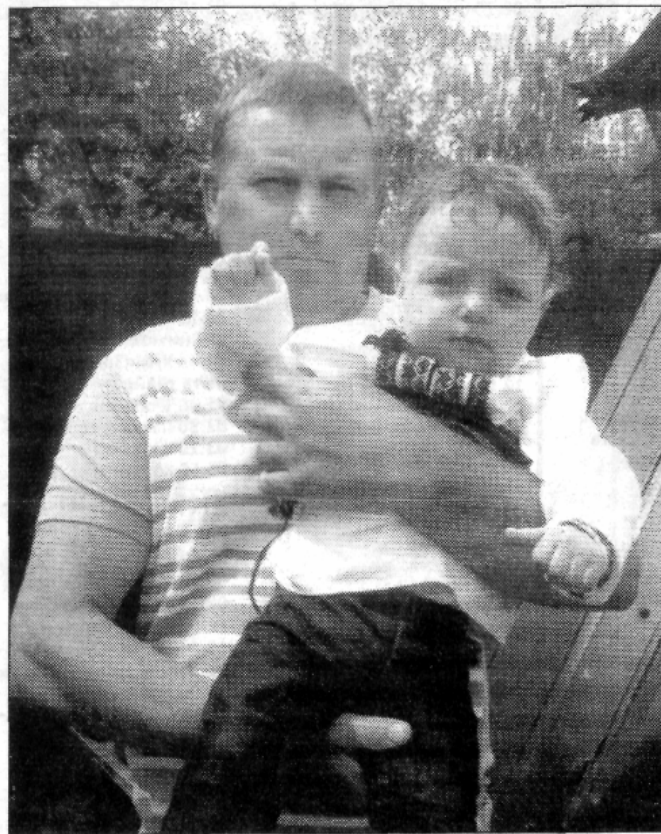
ні, адже нирки просто не витримують такого навантаження.

А хвороба прогресувала: Руслана знову лягла на операційний стіл, на цей раз у престижній столичній клініці. Однак замість очікуваного поліпшення настала повна втрата чутливості і рухомості ніг. Випробування впало на молоду родину неймовірно важким тягарем. Руслана задихалася від розпачу: як, назавжди залишитись прикутою до ліжка, інвалідного візка? Своім каліцтвом зав'язати світ коханому чоловікові, позбавити його повноцінного сімейного щастя?

Та підтримка, глибоке розуміння прийшли до неї якраз з боку Юрія. Він огорнув її такою турботою, що в неї від любові і вдячності до чоловіка перехоплювало подих.

На превеликий жаль, під час свого візиту до Мельників господаря я дома не застала — якраз на той час він потрапив до центральної районної лікарні з приводу погіршення загального стану здоров'я — цукровий діабет, що не кажить, небезпечна хвороба.

Біля Руслани і Богданчика у випадку відсутності Юрія влаштовують добове чергування дві мами, дві свахи Ніна і Ліда. На мій прихід чергувати випало Ніні Володимирівні, мамі Руслани.

Та що там! Хіба чоловік, який не залишив напризволяще дружину після того, коли дізнався, що на ноги вона вже ніколи не зведеться, не пустився, як кажуть, берега, а став для неї міцною опорою в житті, не вартий найвищої похвали і шани?

Руслана добре розуміє це. Може, саме тому біда не зламала її, не дала зневіритися в людях, озлобитися проти здорових і щасливих.

Хоч і буває їй дуже гірко, дуже зле.

- Я не даю відчаю чи тим більше озлобленню заволодіти своєю душею. Бо ні мені, ні моїм рідним не буде легше від того, - каже Руслана. - Якщо в земному світі нема сили, яка могла б зцілити моє тіло, то хай хоч душа залишається непорушеною.

Правду кажучи, серце завмирає від цих слів. А смагляве Русланине обличчя, обрамлене розкішним темним волоссям, світиться спокоєм і умиротворенням.

Так-так, я не помилилася, обличчя в Руслани і справді

смагляве, адже впродовж всього літа її майже щоденно вивозять у візку у двір, до місточка через канаву. Правда, справа це не проста. Ні мамі, ні свекрусі, ні тим паче батькові чи свекрові через слабке здоров'я без допомоги когось з молодших чоловіків це уже не під силу. Але завжди знайдеться хтось на підхваті: чи сам Юрій, чи його брат Вітя, чи ще один Юрій — це уже Русланин брат, який, правда, проживає у Здолбунові, але дуже часто навідується додому, а як додому, то й до сестри, звісно. Не минає оселі Мельників і ще один брат Руслани Леонід, який живе неподалік. Та й будь-хто з перехожих, сусідів не відмовиться підсобити. А коли Руслана уже на вулиці, біля неї одразу збирається товариство,

Ніна Володимирівна розводить руками, а Руслана сміється:

- Це просто щастя, що ніхто не здогадався, особливо гінекологи. Бо якби діагностували вагітність, її просто перервали б. Мені пізніше про це так і сказали в пологовому будинку. Щодо своєї вагітності, то я допетрала що й до чого тільки після того, коли почала народжувати.

- Але ж місячні...

- Та вони вже роками в мене нерегулярні, з великими перервами. Тому мені й на гадку не спадало...

- Через деякий час дочка зателефонувала, голос наляканий, каже, що з нею щось негаразд, - продовжує розповідь пані Ніна. - Я прибігла, а біля Руслани уже свекруха: "Свахо, вона народжує!" Так ми вдвох і прийняли дитину. Та ще ж і йшла вона не голівкою, а сідничками вперед. Але, слава Богу, все скінчилося благополучно. Хлопчик такий мініатюрний — один кілограм і 840 грам. Відкрив оченята і поводить ними сюди-туди, мов янголятко.

Першим ділом шоковані мами зателефонували головному лікарю районного центру первинної медичної допомоги Івану Габорцю, який проживає у Полісь-

кому і до якого в екстремальних випадках звертаються всі мешканці села. А він в свою чергу терміново викликав бригаду фахівців. Породіллю і дитину негайно ушпиталили: новонародженого помістили у кювез в пологовому будинку, а у боротьбу за життя мами (загроза його втрати була великою) вступили провідні спеціалісти відділення інтенсивної терапії, спочатку нашої, потім обласної лікарні, а потім знову березнівські лікарі.

А хлопчик, якого назвали Богданком, набирив вагу, почувався цілком задовільно. Дома в нього доглядальників вистачало. Ну, насамперед тато, який готовий був не спускати синочка з рук, обидві бабусі, як то кажуть, не давали пилинці впасти на внучка, на ніч забирала племінничка до себе дружина Юрієвого брата Віктора Люда. А коли і в дитячому відділенні треба було з малюком якийсь час під наглядом лікарів побути, то тут уже підключалася племінниця Юрія Те-

тяна.

Під час нашої розмови з Русланою та Ніною Володимирівною до оселі Мельників завітала сестра Юрія Олена з двома дітьми — майже однолітками Богданчика — його тезкою та Полінкою. Кімнату одразу заповнили рух і гамір. Коли ж він стих, я запізнило помітила, що діти подалися кудись у своїх справах, а я так і не встигла сфотографувати Богданчика біля мами. Отож для ілюстрації публікації довелося використовувати знімки з родинного альбому Мельників.

Переглядаю їх і думаю про те, як же непросто жилося і живеться цій родині у нашому далеко не завжди милосердному світі, які труднощі доводиться їй долати не тиждень, не місяць, не рік, а вже два десятиліття. Ніна Володимирівна, мабуть, догадується за виразом обличчя про хід моїх думок, бо каже:

- Такого чоловіка, як наш Юра, мабуть у всій області нема. От зараз він у лікарні, капається, бо через надмір цукру у крові не заживає палець на нозі. Але щоб він вдома полежав чи посидів — та ніколи. Поза господарством ще й квітником клопочеться, троянди вирощує. У сватів вся сім'я така: останнім поділяться, підтримають, допоможуть.

Не можу не поцікавитися, з чого живе сім'я, на які прибутки. Виявляється, на пенсію по інвалідності: в Руслани перша група, у Юрія — третя.

- Подавали документи на соціалку, - каже Руслана, - але відмовили, мовляв, за діючими нормативами нам така допомога не належить. А в які нормативи витрати на лікування вписати, не сказали. Так само, як і на засоби гігієни для лежачої людини. Для постійно лежачої, абсолютно безпомічної.

- Ще добре, - додає пані Ніна, - антипролежневий матрац є, його кілька років тому родичі Руслани подарували. Але він вже геть зносився, латаний-перелатаний, навіть страшно подумати, що буде, як зовсім з ладу вийде, бо своїм коштом ми його не придбаємо.

Ну як тут стриматися, щоб не звернутися до всіх, хто прочитає цю розповідь:

- Гей, люди! І заможні, а таких в районі уже є немало, і не дуже, давайте проявимо милосердя, громадою зберемо необхідну суму і придбаємо вкрай необхідну річ для молоді ще жінки, яку доля чомусь обрала для випробувань, понівечивши тіло, але не позбавила стійкості духу, доброти, тієї любові, яку заповідав усім нам Ісус Христос.

Надія ЯРМОЛЮК.